

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/282/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318206177
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318206177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a JUDr. Ľubice Bundzelovej, v spore žalobcov: 1/ Ing. M. M., nar. XX.X.XXXX, bytom F. O. K. XX, A., 2/ Ing. O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. O. K. XX, A., obaja zastúpení splnomocnencom: Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ, s.r.o., IČO: 36 856 282, so sídlom Farská 25, Nitra, proti žalovanému: TRIOS, s.r.o., IČO: 31 420 451, so sídlom Drevená 766/1, Galanta, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., IČO: 47 232 765, so sídlom Kadnárova 83, Bratislava, o zaplatenie 80.237,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20. júna 2019, č.k. 26Csp/165/2018-124, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol žalobu žalobcov 1/, 2/ (výrok I.) a žalovanému priznal 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia (výrok II.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobcovia 1/, 2/ sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 7.9.2018 domáhali určenia žalovanému povinnosti zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu 80.237,66 eur s úrokom z omeškania z dôvodu výplaty podielu na zisku obchodnej spoločnosti. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Súd vykonal dokazovanie a to oboznámením obsahu listinných dôkazov, výsluchom svedka, výsluchom konateľa žalovaného a dospel k nasledovným zisteniam skutkového a právneho stavu veci: zo žaloby a písomných vyjadrení žalobcov vyplynulo, že žalovaný je spoločnosť s ručením obmedzeným. Žalovanému na základe rozhodnutia valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 24.3.2017 vznikol záväzok zaplatiť spoločníkovi žalovaného M. R., nar.X.X.XXXX, peňažnú sumu vo výške 140.161,10 eur, ktorá predstavovala podiel na zisku za rok 2016 a to do 31.12.2017. M. R., ako spoločník žalovaného uzatvoril dňa 15.9.2017 zmluvu o postúpení pohľadávky so žalobcami ako postupníkmi, ktorou postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcov 1/, 2/. Postúpenie oznámil žalovanému listom zo dňa 24.11.2017. Listom zo dňa 30.11.2017 označeným ako „oznámenie započítania schopnej pohľadávky dlžníka“ oznámil žalovaný žalobcom, že voči ich pohľadávke si započítava pohľadávku, ktorú má voči postupcovi M. R. titulom zmluvy o úvere zo dňa 20.11.2013, pričom podľa žalovaného na základe tejto zmluvy žalovaný poskytol postupcovi úver vo výške 170.000 eur a postupca uvedené finančné prostriedky doposiaľ nevrátil. Žalobcovia započítanie neakceptujú, listom zo dňa 15.12.2017 požiadali žalovaného o predloženie zmluvy o úvere, žalovaný im existenciu zmluvy o úvere nepreukázal. Listom zo dňa 15.12.2017 im oznámil, že si voči pohľadávke započítava sumu 7.417,20 eur, ktorá predstavuje zrážky vo výške 14% z podielu na zisku 140.161,10 eur. Zrážku do zdravotnej spoločnosti vyčísil sumou 7.417,20 eur, ktorú má zaplatiť žalovaný. Uviedol, že po odrátaní uvedenej sumy 7.417,20 eur predstavuje podiel na zisku 132.743,90 eur. Nakoľko si sumu 89.762,34 eur započítal priamo voči postupcovi, zostávajúcu

sumu 80.237,66 eur si započítava voči žalobcom. Výsledná suma z titulu nároku na podiel na zisku za rok 2016 tak je 52.506,24 eur. Žalobcovia listom zo dňa 21.12.2017 oznámili žalovanému, že neakceptujú započítanie pohľadávky, realizované listom zo dňa 15.12.2017. Spochybnili existenciu pohľadávky žalovaného voči postupcovi. Žalovaný v prospech účtu žalobcu 2/ vykonal dňa 27.12.2017 úhradu sumy 52.506,24 eur. Listom zo dňa 7.11.2017 žalovaný vyzval postupcu na vrátenie úveru vo výške 170.000 eur v lehote do jedného mesiaca od vyzvania. Postupca poukázal na účtovné výkazy žalovaného, z ktorých je zrejmé, že úver voči spoločníkovi by bol v prípade jeho existencie evidovaný aj v súvahe žalovaného k 31.12.2013 ako pohľadávka voči spoločníkovi, čo však z účtovných výkazov nevyplýva. Pohľadávka žalovaného z titulu poskytnutia úveru je fiktívna, cieľom jej uplatnenia je odopretie plnenia veriteľovi. Listom zo dňa 14.8.2018 vyzvali žalobcovia žalovaného, aby im zaplatil dlžnú sumu 87.654,86 eur, ktorá je rozdiel medzi pohľadávkou a sumou 52.506,24 eur, ktorú žalovaný žalobcovi 2/ zaplatil. Odmietli aj zápočet sumy 7.417,20 eur. Žalovaný nemal žiadny dôvod, pre ktorý by mal vykonať platbu v prospech zdravotnej poisťovne v tejto výške, čo potvrdilo aj stanovisko zdravotnej poisťovne zaslané postupcovi. Postupca tak vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 7.417,20 eur v prospech účtu žalobcov, ktorú sumu žalovaný aj v prospech účtu žalobcu 2/ dňa 4.9.2018 uhradil. Žalobcovia žiadajú od žalovaného aj úrok z omeškania, popierajú existenciu pohľadávky žalovaného, pričom dôkazné bremeno vo vzťahu k pohľadávke leží na žalovanom. Pokiaľ tvrdí, že zmluva o úvere bola uzatvorená ústne, je na ňom, aby preukázal existenciu dvojstranného právneho úkonu. Žalovaný doposiaľ nepreukázal, že poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 170.000 eur, nakoľko túto sumu poukázal na účet postupcu pán O. B. ako fyzická osoba zo svojho účtu a tiež nepreukázal, že by došlo k uzatvoreniu dvojstranného právneho úkonu v ústnej forme, predmetom ktorého by bola zmluva o úvere na sumu 170.000 eur. Ak by skutočne chcel žalovaný poskytnúť postupcovi úver, nič nebránilo pánovi O. B. sumu 170.000 eur poslať na účet žalovaného a z účtu žalovaného ju poslať postupcovi. Uvedená suma bola zaplatená O. B. ako fyzickou osobou na základe iného právneho dôvodu, ktorý nezakladal záväzok žalovaného. V prípade, ak by v konaní nebol preukázaný právny dôvod poskytnutia sumy 170.000 eur, išlo by o majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu a v tom prípade žalobcovia znášajú námietku premlčania, ku ktorému došlo dňom 21.11.2017. Žalovaný tak nemohol platne realizovať jednostranné započítanie pohľadávok listom zo dňa 15.12.2017 po uplynutí premlčacej lehoty. Žalovaný ďalej namieta platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, s čím žalobcovia nesúhlasia, s tým, že skutočnosť, že postupca neoznámil postúpenie žalovanému bez zbytočného odkladu, je významná len vo vzťahu k § 526 ods. 1 OZ. Tvrdenie o spornosti či postúpenie bolo dohodnuté ako odplatné alebo bezodplatné, je absurdné, nakoľko žalovaný má zmluvu zjavne k dispozícii, keď z jej obsahu cituje a sám odkazuje na článok 2 zmluvy, kde je uvedené, že pohľadávka sa postupuje odplatne za 140.161,10 eur. Námietka, že v zmluve absentuje dohoda o splatnosti a spôsobe úhrady odplaty, nemá oporu v zákone a nespôsobuje neplatnosť. Spôsob úhrady peňažného záväzku je s ohľadom na výšku odplaty a ustanovenie § 4 zákona č.394/2012 Z.z. len bezhotovostne. Číslo účtu postupcu nemusí byť uvedené. Splatenosť dlhu rovnako nie je povinnou náležitosťou zmluvy. Ak nie je splatenosť uvedená, platí zákonná právna úprava podľa § 563 OZ. Pokiaľ ide o žalovaným namietanú výšku úrokov z omeškania, žalobcovia tvrdia, že podľa § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, sa vzťah medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou spravuje treťou časťou Obchodného zákonníka. Žalovaný uviedol, že so žalobou nesúhlasí, pričom základ jeho procesnej obrany spočíva v započítaní pohľadávky žalovaným na základe jeho jednostranného právneho úkonu odôvodnil tak, že právnym úkonom započítania pohľadávky je list zo dňa 15.12.2017, ktorý obsahuje všetky zákonné náležitosti a je z neho zrejmé, v akej výške si žalovaný započítal svoju pohľadávku voči postupcovi. Žalovaný poskytol úver vo výške 170.000 eur postupcovi z účtu druhého spoločníka a konateľa O. B., nakoľko tento v rozhodnom čase disponoval prostriedkami spoločnosti a z dôvodu hospodárnosti poukázal peniaze priamo zo svojho účtu na účet postupcu s tým, že konateľ najprv previedol sumu 400.000 eur z účtu spoločnosti žalovaného na svoj účet dňa 30.5.2012, následne z týchto peňazí sumu 170.000 eur poukázal postupcovi dňa 20.11.2013 a následne dňa 19.5.2014 zrealizoval konateľ ďalší prevod z účtu žalovaného na svoj účet (doplatok do sumy 400.000 eur). Konateľ prostriedky riadne vrátil žalovanému dňa 12.12.2016, keď previedol na účet žalovaného sumu 438.000 eur. Postupca mal sumu 170.000 eur využiť na rodinný dom žalobcov 1/, 2/. V tom čase boli vzťahy medzi postupcom a konateľom ako vtedajšími spoločníkmi žalovaného dobré, postupca sa nezaujímal o to, z akého účtu mu suma 170.000 eur prišla, chcel ich mať bezodkladne k dispozícii, postupca si vo viacerých konaniach aj duplicitne uplatňuje nároky, ktoré má dávno vysporiadané a zaťažuje žalovaného ďalšími šikanóznymi žalobami. Mal za to, že platnosť postúpenia pohľadávky by mal súd posúdiť ako predbežnú otázku a pokiaľ dospeje k záveru o neplatnosti postúpenia, žalobu by mal zamietnuť pre absenciu aktívnej legitimácie žalobcov. Tiež mal za to, že postupca vedomý si svojho záväzku voči žalovanému účelovo postúpil na žalobcov svoju pohľadávku na dividendy v snahe vyhnúť sa práve započítaniu.

Konateľ žalovaného Peter Józán uviedol, že postupca ako vtedajší spoločník žalovaného prišiel za ním s tým, že potrebuje 170.000 eur na kúpu rodinného domu pre svoju dcéru, na čo mu povedal, že má na svojom účte z titulu pôžičky od žalovaného sumu 400.000 eur, z ktorých následne previedol na postupcu 170.000 eur s tým, že mu povedal, že ide o peniaze žalovaného, potom doplnil na svoj účet z účtu žalovaného peniaze do sumy 400.000 eur a po čase celú sumu previedol späť na žalovaného. Vo februári 2016 postupca oznámil konateľovi, že vo firme končí, že sumu 170.000 vráti, čo sa však nestalo, pričom nehnuteľnosť pre dcéru kúpil. Postupca M. R., ako svedok uviedol, že suma 170.000 eur mu bola vyplatená ako časť ceny za obchodný podiel zo súkromného účtu, celkovú sumu za obchodný podiel najprv uviesť nechcel, potom povedal, že doposiaľ medzi konateľom a ním dohodnutá nebola, daň zo sumy 170.000 eur neuhradil. Po predložení zmluvy o prevode obchodného podielu potvrdil, že je na nej jeho vlastnoručný podpis. Potvrdil, že suma v zmluve uvedená vo výške 1.328 eur je sumou za prevod časti obchodného podielu, ale ani tá ešte nebola vyplatená. Na sume 170.000 eur sa dohodli zmluvné strany ešte pred podpisom zmluvy, postupca žalovaného nikdy nevyzval na zaplatenie sumy 170.000 eur, nikdy s konateľom žalovaného neriešil kúpu nehnuteľnosti pre svoju dcéru, táto s manželom kúpila nehnuteľnosť v roku 2014. Okrem dohody o cene obchodného podielu uvedenej v písomnej zmluve existovala ešte ústna dohoda, podľa ktorej mal byť obchodný podiel postupcu prevedený za sumu 450.000 eur, nikdy žalovaného nevyzýval na jej zaplatenie. Pri ich rokovaníach s konateľom žalovaného nikto prítomný nebol, neexistuje ani mailová komunikácia. Žalobca 2/ uviedol, že nehnuteľnosť v Senci bola kompletne financovaná z hypotekárneho úveru E., a.s., a tvrdenia konateľa o účele údajného úveru sú lož. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 123 ods. 1, § 125 ods. 1 písm. b) Obchodného zákonníka, podľa § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, § 529 ods. 1, 2 OZ. Súd vyhodnotiac platnosť postúpenia pohľadávky ako otázku v konaní prejudiciálnu, dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky je platným právnym úkonom, nakoľko písomná zmluva obsahuje jednoznačnú identifikáciu postupcu, postupníka, rovnako aj konkretizáciu postupovanej pohľadávky, odplatosť za sumu 140.161,10 eur. Námitka žalovaného, že v zmluve absentuje dohoda o splatnosti a spôsobe úhrady odplaty, v dôsledku čoho by mala byť zmluva neurčitá a preto neplatná, nemá oporu v zákone. Splatosť dlhu rovnako nie je povinnou náležitosťou zmluvy, ak nie je uvedená, platí zákonná právna úprava § 563 OZ. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že aktívna legitímácia žalobcov v konaní je daná. V konaní nebolo sporným, že postupca listom zo dňa 24.11.2017 oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému. Listom zo dňa 30.11.2017 oznámil žalovaný žalobcom, že voči pohľadávke žalobcov si započítava pohľadávku, ktorú má voči postupcovi titulom zmluvy o úvere zo dňa 20.11.2013, pričom na základe tejto zmluvy bol žalovaný poskytnutý postupcovi úver vo výške 170.000 eur a ktoré postupca nevrátil. Listom zo dňa 5.12.2017 žalobcovia požiadali žalovaného o predloženie zmluvy o úvere. Žalovaný listom zo dňa 15.12.2017 oznámil žalobcom, že si voči pohľadávke započítava sumu 7.417,20 eur, ktorú podľa jeho tvrdenia predstavujú zrážky vo výške 14% z podielu na zisku vo výške 140.161,10 eur. Zrážku do zdravotnej spoločnosti vyčísil na sumu 7.417,20 eur, ktorú má zaplatiť žalovaný. V liste uviedol, že po odpočítaní zrážok do zdravotnej poisťovne vo výške 7.417,20 eur, predstavuje podiel na zisku sumu 132.743,90 eur a nakoľko si sumu 89.762,34 eur započítal priamo voči postupcovi, zostávajúcu sumu 80.237,66 eur si započítava voči žalobcom. Výsledná suma z titulu nároku na podiel na zisku za rok 2016 splatná 31.12.2017 je 52.506,24 eur. Žalobcovia oznámili listom zo dňa 21.12.2017 žalovanému, že neakceptujú započítanie pohľadávky, realizované listom zo dňa 15.12.2017. Žalovaný v prospech účtu žalobcu 2/ vykonal dňa 27.12.2017 úhradu sumy 52.506,24 eur. Žalobcovia odmietli zápočet sumy 7.417,20 eur. Postupca dňa 16.08.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie uvedenej sumy. Žalovaný sumu 7.417,20 eur uhradil v prospech účtu žalobcu 2/ dňa 4.9.2018. Žalobcovia si prijaté plnenie vo výške 7.417,20 eur započítavajú na úhradu pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že dňa 20.11.2013 bolo prevodom z účtu konateľa žalovaného Petra Józána na účet postupcu poukázaných 170.000 eur. Žalobcovia spochybnili subjekt poskytujúci plnenie postupcovi s poukazom na skutočnosť, že prevod sumy 170.000 eur sa neuskutočnil z účtu žalovaného, ale z osobného účtu konateľa žalovaného Petra Józána, v čoho dôsledku nemohol predmetné plnenie vykonať žalovaný, ale konateľ žalovaného ako fyzická osoba. Súd mal za preukázané, že v čase prevodu sumy 170.000 eur z účtu konateľa žalovaného na účet postupcu boli obaja spoločníkmi žalovaného, pán Józán bol zároveň jediným konateľom žalovaného, vykonával okrem iného obchodné vedenie žalovaného. Konateľ žalovaného previedol sumu 400.000 eur z účtu spoločnosti na svoj účet dňa 30.5.2012. Následne z týchto peňazí sumu 170.000 eur poukázal postupcovi dňa 20.11.2013 a dňa 19.5.2014 zrealizoval konateľ ďalší prevod z účtu žalovaného na svoj účet (doplatok do sumy 400.000 eur). Konateľ prostriedky vrátil žalovanému dňa 12.12.2016, kedy previedol na účet žalovaného sumu 438.000 eur. Konateľ uviedol, že sumu 400.000 eur previedol na svoj osobný účet z titulu pôžičky, nakoľko potreboval finančné prostriedky. Uvedený postup nie je ojedinelým nielen v spoločnosti žalovaného. Tvrdil, že sumu 170.000 eur neposkytol postupcovi ako

fyzická osoba, nakoľko na to nemal právny dôvod, pričom účet, z ktorého sú prostriedky poskytnuté, nie je rozhodujúcou skutočnosťou vo vzťahu k určeniu veriteľa daného záväzku. V prípade úveru malo ísť o ústnu dohodu, bez prítomnosti svedkov, s poukazom na vtedajšie dobré vzťahy medzi postupcom a konateľom. Súd nemal dôvod nestotožniť sa s tvrdením žalovaného o tom, že vlastníctvo účtu, z ktorého sa realizuje prevod, nemôže byť jediným smerodajným ukazovateľom osoby veriteľa, nakoľko každému právnemu úkonu musí zodpovedať vôľa konajúceho subjektu urobiť konkrétny právny úkon. V danom prípade by musela byť preukázaná vôľa konateľa žalovaného ako fyzickej osoby poskytnúť svoje finančné prostriedky postupcovi na základe určitého právneho dôvodu. Z kontextu predovšetkým časovej následnosti skutkových okolností, ako aj z výpovede konateľa žalovaného, súd nemal vyššie opísanú vôľu za preukázanú. Konateľ vybral sumu 400.000 eur z účtu žalovaného z titulu pôžičky z dôvodu, že sám potreboval finančné prostriedky, preto sa okrem iného javí aj značne nelogickým, aby následne sám ako fyzická osoba aj v rámci dobrých vzťahov medzi spoločníkmi bez akéhokoľvek písomného potvrdenia následne poskytol bezodplatne zo sumy 400.000 eur sumu 170.000 eur postupcovi, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplýval ani právny dôvod zodpovedajúci tomuto postupu. Z výpovede postupcu ako svedka vyplynulo, že podľa jeho vedomosti na plnenie konateľa žalovaného voči postupcovi vo výške 170.000 eur právny dôvod existoval, mala to byť cena časti obchodného podielu, ktorý na konateľa žalovaného previedol. V tejto súvislosti súd vykonal dokazovanie zmluvou o prevode časti obchodného podielu uzatvorenou dňa 18.1.2013 (10 mesiacov pred prevodom sumy 170.000 eur) medzi postupcom ako prevádzajúcim a konateľom žalovaného ako nadobúdateľom, predmetom ktorej bol prevod časti obchodného podielu postupcu vo výške 40%. Podľa čl. III bola medzi stranami dohoda ohľadne odplatnosti prevodu a výšku odplaty v sume 1.328 eur, ktorá suma bola podľa zmluvy v deň jej podpisu vyplatená. Postupca ako svedok vypovedal v tejto súvislosti pomerne zmätočne, lebo najprv uviedol, že odplata za časť obchodného podielu mala byť v rozpore so znením zmluvy práve vo výške 170.000 eur, ktorú sumu z uvedeného dôvodu aj prijal, následne uviedol, že odplata, resp. cena prevodu dohodnutá nebola, a napokon uviedol, že suma 170.000 eur zodpovedá len časti sumy mimo zmluvy dohodnutej ako odplata za prevod časti obchodného podielu, ktorá bola ústne dohodnutá na sumu 450.000 eur. Súd v danej časti mal za správnu argumentáciu žalovaného jednak v súvislosti s relevanciou jeho svedeckej výpovede vzhľadom na nie najlepšie vzťahy medzi svedkom a konateľom žalovaného a žalovaným s poukazom na viacero prebiehajúcich súdnych konaní a viacero podnetov na trestné konanie realizovaných postupcom, ale najmä na skutočnosť, že tvrdenia postupcu ako svedka sú značne nepresvedčivé aj s poukazom na obligatórnu písomnú formu zmluvy o prevode obchodného podielu s potrebou overenia pravosti podpisov. Ústna zmena zmluvy by bola pre absenciu dodržania písomnej formy neplatnou, na dôvažok, zo sumy 170.000 eur postupca zákonnú daň podľa jeho vyjadrenia ani nezaplatil. Súd nemal za preukázané, že suma 170.000 eur bola poskytnutá konateľom žalovaného postupcovi z právneho titulu odplaty za časť obchodného podielu. V súvislosti s preukázaným skutkovým stavom, ak by bolo pravdivým tvrdenie postupcu, konateľ žalovaného by teda poskytol sumu 170.000 eur ako fyzická osoba, na účel čoho by zároveň použil časť pôžičky od žalovaného, nejaví sa logickým, že by následne svoju pôžičku dopĺňal práve o sumu 170.000 eur a v konečnom dôsledku by žalovanému vrátil sumu 438.000 eur, nakoľko táto suma nezodpovedá súčtu súm prevedených konateľom z účtu žalovaného. Javí sa pravdivým tvrdenie konateľa žalovaného o tom, že ide o vrátenie jeho pôžičky v istine 400.000 eur navýšenú o úrok, pričom suma 170.000 eur podľa vykonaného dokazovania žalovanému vrátená nebola. Vychádzajúc z vykonaných dôkazov vo vzájomnej súvislosti, nemal súd za preukázané, že suma 170.000 eur bola poskytnutá napriek tomu, že reálne bola prevedená z účtu konateľa žalobcu, konateľom žalovaného ako fyzickou osobou, nakoľko nebola preukázaná vôľa konateľa poukázať postupcovi uvedenú sumu ako súkromná osoba. Žalobcovia poukázali na rozpornú výpoveď konateľa žalovaného v rámci trestného konania, ktorá výpoveď má však pre účely tohto konania nízku relevanciu s poukazom na jej realizáciu v rámci vyšetrovania obzvlášť závažného zločinu porušovania okolností pri správe cudzieho majetku, v snahe vyhnúť sa prípadnému trestnému stíhaniu, pričom je zrejmé, že už informácia o výške pôžičky konateľa žalovaného 300.000 eur nezodpovedá v tomto konaní preukázanej skutočnosti o výške výberu v sume 400.000 eur. Súd tak dospel k záveru, že poskytnutie sumy 170.000 eur bolo vykonané konateľom žalovaného ako štatutárnym orgánom žalovaného, a teda v mene a z finančných prostriedkov žalovaného, napriek tomu, že fakticky boli prevedené financie z účtu konateľa žalovaného, nakoľko z vykonaného dokazovania bola preukázaná vôľa konateľa žalovaného uskutočniť uvedené plnenie nie ako fyzická osoba, ale v mene a z prostriedkov žalovaného. Skutočnosť, že poskytnutie sumy 170.000 eur nebolo obsiahnuté v súvahe, preukazuje pochybenie v zákonnej povinnosti konateľa riadne viesť účtovníctvo žalovaného, nepodmieňuje však platnosť právneho úkonu, ktorý založil právny dôvod na poskytnutie sumy 170.000 eur. Rovnako nebolo preukázané, že by bola pôžička konateľa žalovaného vo výške 400.000 eur

obsiahnutá v súvahe, pričom jej platnosť spochybnená nebola. Žalovaným prezentovaný právny dôvod pre poskytnutie sumy 170.000 eur žalovaným v prospech postupcu je ústne uzatvorená zmluva o úvere. Súd tu poukázal na § 497 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, je zmluvou konsenzuálnou, na jej vznik stačí dohoda strán o podstatných častiach zmluvy a nie je potrebné faktické poskytnutie peňažných prostriedkov. Zákon vyžaduje, aby zmluva obsahovala aspoň záväzok dlžníka vrátiť úverovú sumu a zaplatiť úrok. Ak by strany uzavreli zmluvu, ktorá by síce mala všetky ostatné podstatné náležitosti úverovej zmluvy, ale v jej obsahu by chýbal záväzok platiť za poskytnuté prostriedky úroky, zmluva o úvere by nevznikla. Mohlo by ísť o platne uzavretú nepomenovanú zmluvu, ale nie o úverovú zmluvu. Pravdepodobne by nešlo ani o zmluvu o pôžičke, lebo uvedená zmluva by nemala reálny charakter. Čiastočne by sa však na takúto nepomenovanú zmluvu mohli použiť ustanovenia o zmluve o pôžičke, a to na základe § 853 OZ. V konaní bolo preukázané, že dňa 20.11.2013 bolo žalovaným v prospech postupcu ako spoločníka žalovaného poskytnuté finančné plnenie v sume 170.000 eur. Právny dôvod je medzi stranami sporu sporný. Hlavným nedostatkom a neunesením dôkazného bremena žalovaným v tejto časti je podľa názoru žalobcov nepreukázanie existencie konsenzu medzi postupcom a žalovaným o podstatných náležitostiach zmluvy o úvere. Súd pri vyhodnocovaní platnosti zmluvy o úvere vychádzal zo všetkých vykonaných dôkazov. Spoločník žalovaného má právo na jediný druh plnenia od spoločnosti, a to podiel na zisku. Postupca ako spoločník žalovaného prijal plnenie 170.000 eur, ktoré nevrátil, pričom ním prezentovaný právny dôvod súd vyhodnotil ako nepreukázaný. V danom prípade, najmä na preukázaný skutkový stav vo vzťahu k vzájomnému pomeru žalovaného a postupcu, ktorí v čase poskytnutia sumy 170.000 eur mali podľa zhodných vyjadrení veľmi dobré vzťahy založené na spolupráci a vzájomnej dôvere, čo okrem iného viedlo v konečnom dôsledku k dôkaznému oslabeniu ich úkonov vzhľadom na uprednostňovanie ústnych dohôd bez prítomnosti svedkov, sa postupne zmenili na súčasné evidentne negatívne vzájomné vzťahy. V uvedenom svetle je naivným očakávať, že postupca v konaní v postavení svedka, by vypovedal tak, že konsenzus predovšetkým ohľadne potreby vrátenia sumy 170.000 eur žalovanému existoval. Súd však nemohol neprihliadnuť na všetky skutkové súvislosti predchádzajúce prevodu sumy 170.000 eur. Žalovaný evidentne faktickými prevodmi na účet bez dokladovania prevodov relevantnými právnymi dôvodmi s vedomosťou a tichým súhlasom spoločníkov poskytoval návratné plnenia spoločníkom, ktoré boli časom vrátené na účet žalovaného. Faktické prevody realizoval konateľ žalovaného ako štatutárny orgán, ktoré prevody mohli a mali byť známe aj spoločníkom. Jednou zo základných povinností spoločníkov je zabezpečovať v limitoch svojich zákonných a zmluvných oprávnení prosperitu spoločnosti. Vzhľadom na uvedené sa javí najvhodnejšou formou dočasného poskytnutia prostriedkov spoločnosti právny dôvod zmluvy o úvere, nakoľko jednou z náležitostí podmieňujúcich jej platnosť je dohoda o povinnosti vrátiť okrem istiny úveru aj úroky. Súd mal za preukázané, že tvrdenie existencie konsenzu ohľadne povinnosti vrátenia sumy 170.000 eur na strane ako konateľa žalovaného, tak i postupcu ako spoločníka žalovaného v čase najneskôr do 20.11.2013 bol. Súd mal za to, že v prípade, ak by postupca nesúhlasil s tým, že sumu 170.000 eur po čase bez potreby určenia času pri uzatvorení zmluvy vráti na účet žalovaného, konateľ žalobcu by jej prevodom na účet postupcu a následným nevrátením žalovanému sa vystavil nebezpečenstvu porušenia mandátnej zmluvy upravujúcej vo vzťahu k spoločnosti postavenie konateľa. Súd mal za to, že medzi postupcom ako spoločníkom a zároveň dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, prostredníctvom konateľa došlo najneskôr do 20.11.2013 k ústnej dohode o dočasnom poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 170.000 eur vrátane dohody o povinnosti prostriedky vrátiť. Uvedené má súd preukázané napriek popretiu dohody ohľadne povinnosti vrátiť sumu 170.000 eur postupcom z jednotlivých dôkazov nielen samostatne, ale najmä vo vzájomnej súvislosti sledujú logickú nadväznosť preukázaného skutkového stavu. Preukázanou však podľa názoru súdu nebola existencia čiastkovej dohody ohľadne obligatórnej povinnosti vrátiť okrem istiny úveru aj úrok. Na existenciu zaužívanej praxe poukazuje len vrátenie sumy 438.000 eur konateľom, kde 38.000 eur má predstavovať úrok. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že ide o prípad, kedy strany uzavreli zmluvu, ktorá síce mala všetky ostatné podstatné náležitosti úverovej zmluvy, ale v jej obsahu by chýbal záväzok platiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, a teda zmluva o úvere nevznikla. Ide však o platne uzavretú nepomenovanú zmluvu, ale nie o úverovú zmluvu ako zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom. Nejde ani o zmluvu o pôžičke. Vzhľadom na absenciu zmluvne dojednanej úpravy času plnenia vrátenia peňazí s prihliadnutím na čl. XVI spoločenskej zmluvy žalovaného, ako aj na žalobcami prezentovanú potrebu aplikácie Obchodného zákonníka na vzťahy medzi spoločníkmi a žalovaným, určenie času plnenia záväzku je uvedené v ust. § 340 ods. 2 Obchodného Zákonníka. Žalovaný preukázateľne vyzval postupcu na zaplatenie sumy 170.000 eur dňa 7.11.2017, ktorú výzvu si postupca prevzal dňa 8.11.2017, kedy mu začala plynúť žalovaným určená mesačná lehota na plnenie, ktorá uplynula 8.12.2017, ktorým dňom sa stala

pohľadávka splatnou. Žalovaný tak zákonne postupujúc listom zo dňa 30.11.2017 oznámil žalobcom, že voči ich pohľadávke si započítava pohľadávku, ktorú má voči postupcovi titulom zmluvy o úvere zo dňa 20.11.2013, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý postupcovi úver vo výške 170.000 eur a postupca tieto prostriedky doposiaľ nevrátil. Súd má za to, že žalovaný si tak dôvodne započítal svoju pohľadávku, pričom započítací list zo dňa 5.12.2017 obsahuje všetky náležitosti podmieňujúce platnosť jednostranného právneho úkonu, je z neho zrejmé v akej výške si započítal svoju pohľadávku voči postupcovi, v akej výške si ju započítava voči postupníkom, pohľadávka premlčaná nebola, pričom došlo k stretu pohľadávok spôsobilých na započítanie, čo v konečnom dôsledku spôsobilo zánik žalobcami uplatnenej pohľadávky stretom pohľadávok podľa ust. § 580 OZ dňom 30.12.2017, kedy sa stala splatnou pohľadávka žalobcov. Preto vzhľadom k uvedenému súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v plnej výške.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podali odvolanie žalobcovia. Uviedli, že súd dospel v rozsudku na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali na judikatúru k odôvodneniu rozhodnutia hodnotenia dôkazov a to rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 307/2012, III. ÚS 11/2011, IV. ÚS 214/04, III. ÚS 332/09. Hoci súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že dôkazy hodnotil vo vzájomnej súvislosti, nepostupoval tak. Prakticky všetky dôkazy predložené žalobcami týkajúce sa popretia pohľadávky žalovaného považoval za irelevantné a ako jediný relevantný dôkaz hodnotil výpoveď konateľa. Na jednej strane výpoveď svedka M. R. nie je podľa súdu relevantná vzhľadom na nie najlepšie vzťahy medzi svedkom a konateľom žalovaného a žalovaným, na druhej strane je však pre súd výpoveď práve osoby konateľa žalovaného Petra Józana stojacej na druhej strane toho istého nie najlepšieho vzťahu vierohodná. Ostatné dôkazy vrátane listinných, ktoré vierohodnosť tvrdení konateľa žalovaného spochybňujú, súd posúdil ako irelevantné. Súd sa nevysporiadal s otázkou existencie, resp. neexistencie poskytnutia pôžičky žalovaným konateľovi žalovaného v sume 400.000 eur, bez čoho nie je možné preukázanie čerpania úveru postupcom vo výške 170.000 eur z prostriedkov žalovaného. Jediný dôkaz k sume 400.000 eur predložený súdu žalovaným na preukázanie pôžičky konateľa žalovaného zo spoločnosti bolo potvrdenie o výbere hotovosti vo výške 400.000 eur z 30.5.2012 z účtu žalovaného, čo však nepreukazuje existenciu pôžičky 400.000 eur poskytnutej konateľovi žalovaného. Preukazuje to len skutočnosť, že dňa 30.5.2012 bol uskutočnený výber hotovosti, ktorý bol následne vložený do pokladne žalovaného, bez ďalšie preukázania použitia týchto prostriedkov. Výsluchom konateľa žalovaného v zápisnici KR PZ Trnava je spochybnené jeho skutkové tvrdenie, že postupcovi bol poskytnutý úver a to žalovaným, keď sám konateľ žalovaného uviedol, že išlo o pôžičku a poskytol ju ako fyzická osoba. Súd tu poukázal na to, že táto výpoveď nie je vierohodná, nakoľko bola urobená v snahe vyhnúť sa prípadnému trestnému stíhaniu. Konateľ žalovaného bol vypočutý v trestnom konaní, nie však v procesnom postavení svedka, ani obvineného. Ak by si svoju výpoveďou mal spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania, mal podľa zákona právo výpoveď odoprieť. Žalobcovia predložili zápisnicu KR PZ Trnava aj s poukazom na rozpor medzi výškou pôžičky, ktorú deklaroval Peter Józán v konaní pred súdom a v trestnom konaní (400.000 a 300.000). Žalobcovia týmto dôkazom chceli poukázať aj na rozpory vo výpovediach konateľa žalovaného a to nielen vo výške ale aj v dátume poskytnutia pôžičky 17.9.2013 vs. 30.5.2015. Napriek uvedeným zjavným rozporom súd vyhodnotením tohto dôkazu dospel k záveru, že poskytnutie sumy 170.000 eur bolo vykonané konateľom žalovaného ako štatutárnym orgánom žalovaného a teda v mene a z finančných prostriedkov žalovaného. V účtovnej závierke za rok 2014 je evidovaná pohľadávka voči spoločníkovi vo výške 300.000 eur, v účtovnej závierke za rok 2015 je evidovaná suma 438.000 eur. To znamená, že v roku 2015 bola suma navýšená o 138.000 eur. Žalobcovia v konaní poukázali na skutočnosť, že 400.000 eur, ktoré konateľ dňa 30.5.2012 vybral z účtu žalovaného, bolo nasledujúceho dňa vložených ako vklad do pokladne. Konateľ uviedol len, že nevie, ako to ekonóm zaúčtoval. Súd sa v odôvodnení rozsudku vkladom sumy 400.000 eur do pokladne žalovaného nevysporiadal. Bez toho, aby mal Peter Józán poskytnutých žalovaným 400.000 eur, nebolo možné z takýchto prostriedkov previesť postupcovi 170.000 eur a teda ani nemohol vzniknúť záväzok postupcu voči žalovanému. Súd nesprávne vyhodnotil aj dôkaz hotovostný výber z účtu žalovaného v sume 170.000 eur zo dňa 19.5.2014, ktorý súd označil za doplnenie pôžičky konateľa žalovaného do výšky 400.000 eur. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení predložil doklad o výbere hotovosti, ktorý nepreukazuje účel ďalšieho použitia týchto finančných prostriedkov. Nie je zrejmé na základe čoho súd dospel k záveru, že časť zo sumy 438.000 eur, ktorú zaplatil konateľ žalovaného žalovanému v roku 2016, tvoria úroky vo výške 38.000 eur. Naopak, predmetná suma korešponduje s výškou poskytnutej pôžičky konateľovi žalovaného, ktorá je riadne

evidovaná v účtovných závierkach žalovaného v rokoch 2014 a 2015 v celkovej sume 438.000 eur. Skutkové tvrdenia žalobcov o neexistencii pohľadávky žalovaného preukazuje aj vyjadrenie daňového poradcu, z ktorého vyplynulo, že ak by žalovaný poskytol spoločníkovi úver, tento by bol evidovaný v súvahe ku dňu 31.12.2013 na riadku 043 a 051, pričom vo výkaze nie je uvedená žiadna takáto pohľadávka. V účtovnej závierke za rok 2013 nie je evidovaný záväzok ani spoločníka Petra Józana vo výške 400.000, ani záväzok spoločníka M. R. vo výške 170.000 eur. Súd nemôže ignorovať odborné vyjadrenie daňového poradcu len s poukazom na tvrdenie, že nezaevidovanie úveru v účtovníctve žalovaného je len porušením zákonnej povinnosti konateľa riadne viesť účtovníctvo. Účtovná závierka je natoľko významným dokumentom, že nesplnenie povinnosti uložiť do zbierky listín individuálnu účtovnú závierku za najmenej dve účtovné obdobia nasledujúce po sebe, môže viesť až k zrušeniu spoločnosti podľa § 68 ods. 6 Obchodného zákonníka. Súd absenciu záznamov o pohľadávkach spoločnosti vyhodnotil ako pochybenie plnenia povinnosti konateľa riadne viesť účtovníctvo žalovaného. Súd neskúmal, či je možné, aby pohľadávka spoločnosti v uvedenej výške nebola odzrkadlená v účtovnej závierke od roku 2012 do roku 2017. Podľa tohto vyjadrenia sa zrejme jednalo o pochybenie vo vedení účtovníctva počas celej doby od roku 2012 do roku 2017, kedy mali byť neexistujúca pôžička a následne tvrdený úver splatený. Nárok postupcu na podiel na rozdelenom zisku za obdobie 2004 až 2010 predstavuje sumu 185.093,50 eur. Súd skonštatoval, že s ohľadom na zákonom predpísanú písomnú formu je relevantná výška odplaty uvedená v písomnej zmluve 1.328 eur. Akúkoľvek inú dohodu strán interpretoval ako zmenu zmluvy, ktorá by musela mať taktiež písomnú formu a preto ju považoval za neplatnú. Svedok uviedol, že skutočná dohoda zmluvných strán zmluvy bola odlišná ako dohoda uvedená v písomnej zmluve, nič viac, nič menej. Takáto odlišná dohoda nie je zmenou zmluvy, či jej dodatkom. Znamená rozpor prejavu vôle písomne vyjadrenej v zmluve so skutočnou vôľou nevyjadrenou písomne, čo by malo teoreticky za následok neplatnosť zmluvy podľa § 37 ods. 1 OZ. Je zrejme, že výška odplaty 1.328 eur za prevod obchodného podielu zodpovedá len nominálnej výške peňažného vkladu zodpovedajúcemu pomeru časti prevádzaného obchodného podielu a základného imania. Nejde o hodnotu obchodného podielu. Je nelogické, že by sa postupca za jednorazovú odplatu vo výške 1.328 eur vzdal 20% podielu na spoločnosti, ktorej majetok predstavoval 2.497.164 eur, z čoho 20% predstavuje 499.432,80 eur. Súd tak mal vziať do úvahy tvrdenia svedka, či je reálne predať státisícový podiel za 1.328 eur a či konateľ mal alebo nemal ako fyzická osoba svedkom tvrdený dôvod na peňažné plnenie. Je zrejme, že skutočná dohoda zmluvných strán zmluvy bola iná než tá, ktorá je zachytená v písomnej zmluve. Je irelevantné, či z obdržanej sumy 170.000 eur prevodca časti obchodného podielu zaplatil daň alebo nie, navyše ak suma získaná za prevod obchodného podielu postupcu bola oslobodená od daňovej povinnosti. Svedok M. R. mal ako postupca vysvetliť, aký bol právny dôvod poukázania sumy 170.000 eur na jeho účet a to aj urobil. Ním tvrdená celková suma dohodnutej odplaty za prevod časti obchodného podielu nie je v nepomere s finančnými ukazovateľmi žalovaného uvedenými v súvahe účtovnej závierky, zostavenej k 31.12.2012 a s ohľadom na hodnotu spoločnosti nie je nelogická. Nepravdivé sa ukázalo aj tvrdenie konateľa žalovaného ohľadne okolnosti poskytnutia sumy 170.000 eur, podľa ktorého si túto sumu od neho súrne vyžiadal postupca za účelom kúpy nehnuteľností pre jeho dcéru. Z celkovej kúpnej ceny nehnuteľnosti 170.200 eur išlo o sumu 160.000 eur financovanú z hypotekárneho úveru. Z predložených výpisov z účtu postupcu je zrejme, že finančné prostriedky vo výške 170.000 eur nepoužil na kúpu nehnuteľnosti pre dcéru a rovnako je nimi popreté tvrdenie konateľa o naliehavosti platby. Nie je tiež zrejme z akého dôvodu postupca činnosť spoločnosti dodnes neukončil. Prečo žalovaný, pokiaľ mal takúto informáciu o neochote previesť svoj obchodný podiel, za sumu nominálnej hodnoty peňažného vkladu, na valnom zhromaždení dňa 20.11.2016 rozdelil zisk, z ktorého nárok postupcu predstavuje 278.475,18 eur splatných 31.12.2016 a prečo nevykonal zápočet s tvrdenou pohľadávkou žalovaného vo výške 170.000 eur. Prečo tento záväzok nežiadal vrátiť na spomínanom valnom zhromaždení a urobil tak až výzvou zo 7.11.2017 po roku a ôsmich mesiacoch. K právnej kvalifikácii právneho úkonu zmluvy o úvere súdom odvolatelia uviedli, že ak súd sám dospel k záveru o existencii dvojstranného ústneho právneho úkonu s tým, že ide o nepomenovanú zmluvu, bolo jeho úlohou pomenovať obsah takejto tvrdenej ústnej zmluvy. Súd uviedol, že sa javí najvhodnejšou formou dočasného poskytnutia prostriedkov spoločnosti právny dôvod zmluvy o úvere. V takom prípade by však súd mal rovnako posudzovať nepreukázané čerpanie finančných prostriedkov spoločníkmi. Je v poriadku, keď nepreukázané čerpanie sumy 400.000 eur Petrom Józanom je súdom označené ako pôžička a nepreukázané čerpanie 170.000 eur postupcom je už klasifikované ako úver, paradoxne svojvoľne následne súdom preklasifikované na nepomenovanú zmluvu. V čase údajného čerpania úveru 20.11.2013 mal naopak žalovaný záväzky voči postupcovi titulom rozdeleného zisku podľa uznesenia valného zhromaždenia zo 17.12.2012 v sume 185.097,50 eur, ktoré mu neboli vyplatené. Sú predmetom iného súdneho konania. V roku 2012 došlo k prvému rozdeleniu zisku od založenia spoločnosti cca po

20-tich rokoch. Aj v prípade, že by postupca potreboval finančné prostriedky, nemal dôvod čerpať úver v sume 170.000 od žalovaného v čase, keď žalovaný mal záväzok voči postupcovi 185.093,50 eur a žiadal by žalovaného o splatenie záväzku. Ďalej namietal premlčanie pohľadávky. Peter Józán poskytol dňa 20.11.2013 zo svojho účtu bezhotovostným prevodom postupcovi 170.000 eur. Súd vyhodnotil námietku premlčania ako nedôvodnú s ohľadom na skutočnosť, že časť splatnosti nebol dohodnutý, pohľadávka bola uplatnená výzvou zo dňa 7.11.2017 a stala sa splatnou dňom 8.12.2017. Odvolatelia tu poukázali na rozsudok veľkého senátu občiansko-správneho obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 31Cdo 3881/2009 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 17Co 1257/2015, v zmysle ktorého, akceptovanie názoru o viazaní začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. K zhodnému právnemu názoru začiatku plynutia premlčacej doby dospel aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 3Cdo 174/2016. Ak by veriteľ poskytol dlžníkovi peňažné prostriedky dňa 20.11.2013 a čas splatnosti nebol dohodnutý, mohol o ich vrátenie požiadať nasledujúci deň, t.j. 21.11.2013. Podľa § 391 ods. 1 tak všeobecná štvorročná premlčacia doba začala plynúť dňa 21.11.2013 a uplynula dňa 21.11.2017. Ak súd uvádza, že pohľadávka sa stala splatnou dňom 8.12.2017, tak v tomto čase by išlo o pohľadávku už premlčanú. Ak súd uvádza, že žalovaný pohľadávku započítal listom zo dňa 15.12.2017, tak v tomto čase by išlo o pohľadávku už premlčanú, ktorá nie je spôsobilá na započítanie. Súd si tak skutkový stav bez ohľadu na vykonané dokazovanie, vytvoril dôkazy predložené v súdnom konaní vyhodnotil nesprávne, v rozpore so zásadami formálnej logiky a nesprávne právne posúdil aj otázku premlčania. Odvolatelia tak navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať im náhradu trov konania. K odvolaniu doložili kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi predávajúcim spoločnosťou Dominvest, a.s. a kupujúcimi žalobcami 1/, 2/, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť v k.ú. A., zapísaná na LV č. XXXX a XXXX štvorizbový bungalov, ktorú žalobcovia kúpili do podielového spoluvlastníctva za kúpnu cenu 170.200 eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 160.000 eur bude uhradená zo zmluvy o poskytnutí úveru žalobcovi 1/ na financovanie kúpy nehnuteľnosti. Zmluva je zo dňa 31.3.2014. Ďalej doložili zmluvu o hypotekárnom úvere poskytnutom žalobcovi 1/ vo výške 160.000 eur, súvahu žalovaného k 31.12.2012, k 31.12.2013, účtovnú závierku k 31.12.2014, k 31.12.2015, k 31.12.2016, k 31.12.2017, zápisnicu z rokovania valného zhromaždenia spoločnosti TRIOS zo dňa 17.12.2012.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odôvodnenie rozsudku je v súlade s požiadavkami kladenými na rozhodnutia súdov v kontexte práva na spravodlivý proces. Je z neho zrejmé aké dôkazy súd vykonal, k akým skutkovým záverom dospel, aké právne závery z nich vyvodil a najmä veľmi podrobne popísané akými úvahami sa súd spravoval. Žalobcovia poukazujú na rozpory medzi tvrdeniami konateľa žalovaného v konaní vedenom pod sp.zn. 26Csp/165/2018 a výsluchom v trestnom konaní na KR PZ v Trnave zo dňa 5.4.2018, kedy uviedol, že sumu 170.000 eur požičal M. R. ako fyzická osoba, toto je účelovo a tendenčne vytrhnuté z kontextu, nakoľko konateľ žalovaného aj pri tomto výsluchu uviedol, že mal na svojom účte prostriedky spoločnosti, z ktorých časť previedol R. a skutočnosť, že to označil za pôžičku od fyzickej osoby, svedčí len o tom, že sa ako laik nepresne vyjadril, ale popis udalostí bol stále rovnaký a jasne to vyplýva zo zápisnice o procesnom úkone. Tiež nie je pravda, že si konateľ žalovaného odporuje, pokiaľ ide o výšku tvrdenej pôžičky 400.000 eur vs. 300.000 eur. Nakoľko najprv sa uskutočnil dňa 30.5.2012 výber 400.000 eur, dňa 17.9.2013 výber 300.000 eur a dňa 20.11.2013 uskutočnil konateľ prevod M. R. síce zo svojho súkromného účtu, ale z prostriedkov spoločnosti. Prostriedky žalovaného vo výške 438.000 eur vrátil konateľ dňa 12.12.2016, čím vyrovnal akékoľvek svoje záväzky voči spoločnosti k tomuto dátumu. Skutočnosti uvádzané žalobcami v odvolaní ohľadne účtovníctva spoločnosti presahujú rámec sporu, kde predmetom je pohľadávka postúpená na žalobcov spoločníkom žalovaného. Pokiaľ by mal súd skúmať všetky skutočnosti týkajúce sa účtovníctva žalovaného, musel by vykonávať znalecké dokazovanie, ktoré napokon ani žalobcovia nenavrhli. Súd v sporovom konaní nemá dôvod vykonávať dokazovanie nad rámec procesnej aktivity sporových strán a nebolo by to ani v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Žalobcovia argumentujú, že suma 170.000 eur bola odplatom za prevod obchodného podielu. Tu poukazuje žalovaný na skutočnosť, že k prevodu obchodného podielu došlo už v januári 2013, čiže ani s ohľadom časovej nadväznosti nie je toto tvrdenie hodnoverné. Pokiaľ žalobcovia, resp. svedok M. R. tvrdí, že odplata za prevod časti obchodného podielu je už v súčasnosti oslobodená od daňovej povinnosti, potom si sám odporuje, nakoľko v tom prípade nebol žiadny dôvod uvádzať do písomnej zmluvy o prevode obchodného podielu ako odplatu takú nízku sumu. Pokiaľ nešlo o snahu vyhnúť sa povinnosti zaplatiť daň, nebol žiaden dôvod na takýto postup. Či už je konanie svedka R. ako prevodcu obchodného podielu logické alebo nie, zmluvu mal k dispozícii, mohol

sa s ňou oboznámiť a je spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu. Súd správne vyhodnotil výpoveď svedka tak, že tento vypovedal značne zmätočne ohľadne odplaty za prevod obchodného podielu. Najprv na otázku právneho zástupcu žalovaného uviedol, že doposiaľ nebola dohodnutá celková cena za prevod obchodného podielu, potom na prakticky totožnú otázku právneho zástupcu žalobcov uviedol, že reálna hodnota o cene prevádzanej časti bola 450.000 eur. Z týchto okolností, keď svedok sám v rozmedzí niekoľkých minút vypovedal protichodné skutočnosti, nemožno vytknúť súdu prvej inštancie, že jeho výpoveď nepovažoval za hodnovernú. Svedok sa vyjadril aj k cene určenej v zmluve o prevode obchodného podielu vo výške 1.328 eur, že ani táto mu ešte nebola vyplatená napriek tomu, že v zmluve je výslovne uvedené, že odplata bola odovzdaná pri podpise. Žalovaný nechápe, prečo sa svojich nárokov spoločník v tomto konaní svedok, nedomáhal skôr. Nemožno súhlasiť s tvrdeniami žalobcov, že suma 170.000 eur bola poskytnutá svedkovi ako odplata za prevod časti obchodného podielu. Táto suma bola poskytnutá svedkovi R. ako úver, ten chcel tieto finančné prostriedky poskytnúť svojej dcére žalobkyni Z/, aby táto mohla zaplatiť časť kúpnej ceny rodinného domu žalobcov. Ešte aj žalobcami predložené listinné dôkazy tomu nasvedčujú, nakoľko z nich možno dovodiť, že z hypotekárneho úveru vo výške 160.000 eur poskytnutého žalobcovi 1/ bola zaplatená len časť kúpnej ceny (cena za popísanú nehnuteľnosť 4-izbový rodinný dom spolu s pozemkom v uvedenej výške 170.200 eur nie je reálna, je podstatne nižšia, ako kúpne ceny, za ktoré sa v tom čase obdobné nehnuteľnosti v danej lokalite predávali) a zostávajúca časť napriek tomu, že písomné vyhotovenie kúpnej zmluvy tomu nezodpovedá, bolo zaplatené z prostriedkov, ktoré na tento účel zabezpečil svedok. Žalobcovia v čase kúpy domu ešte neboli manželia. Teraz už sú a nadobudli nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva a tomu zodpovedá aj popísaný spôsob úhrady kúpnej ceny. Konateľ žalovaného na súde uviedol, že svedok R., keď chcel úver zo spoločnosti mu uviedol, že tie peniaze potrebuje pre dcéru na kúpu nehnuteľnosti, ktorú následne aj žalobcovia kúpili a konateľ nemal a ani nemá dôvod neveriť tomuto tvrdeniu. To, že svedok R. teraz vypovedá inak je druhá vec a súd správne vyhodnocuje jeho výpoveď ako nedôveryhodnú. Pokiaľ ide o listinné dôkazy pripojené k odvolaniu, obzvlášť kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve a zmluvu o hypotekárnom úvere, ide o novoty v odvolacom konaní, na ktoré by súd nemal prihliadať. Žalobcovia v odvolaní nastoľujú otázku, prečo žalovaný pri rozdeľovaní zisku dňa 20.11.2016 nevykonal zápočet s pohľadávkou vo výške 170.000 eur, po prvé, táto pohľadávka ešte nebola splatná nakoľko jej splatnosť nastala až požiadanim veriteľa spoločnosti s poukazom na § 504 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal. Na valnom zhromaždení prijímajú rozhodnutia spoločníci, teda subjekty odlišné od spoločnosti, pričom nie je rozhodujúce, že jeden zo spoločníkov je aj konateľom. Veriteľovi nemožno určovať, kedy má uskutočniť započítací prejav a obmedzovať ho tak v jeho práve započítať pohľadávku. Žalovaný má za to, že právne posúdenie záväzkového vzťahu medzi svedkom a žalovaným ako aj premlčania konajúcim súdom je správne. Žalobcami uvádzaná argumentácia o premlčaní pohľadávky žalovaného podľa žalovaného nie je dôvodná. V ust. § 340 Obchodného zákonníka ide o veriteľove právo, nie povinnosť, požadovať plnenie od dlžníka a naopak, dlh sa stáva splatným keď veriteľ o jeho vrátenie požiada, ak by sa pristúpilo k výkladu žalobcov, nemali by ustanovenia § 340 ods. 2 a 504 Obchodného zákonníka zmysel. Rozsudok súdu prvej inštancie žalovaný považuje za vecne správny. Navrhuje, aby odvolací súd tento potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedli všetky skutočnosti tak ako v odvolaní proti rozsudku a vo svojich vyjadreniach v konaní a to k výberu sumy 400.000 eur v hotovosti z účtu žalovaného zo dňa 30.5.2012, k výberu 300.000 eur v hotovosti z účtu žalovaného zo dňa 17.9.2013, k neexistencii zdrojov na poskytnutie pôžičiek konateľovi v sume 700.000 eur, k potvrdeniu o výbere hotovosti 170.000 eur z účtu žalovaného dňa 19.5.2014, k prevodu 438.000 eur z účtu Petra Józana na účet žalovaného, k významu účtovných závierok, k príkazu na prevod 150.000 eur zo dňa 29.11.2016, a k pohľadávke žalobcu z titulu podielu na zisku.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

6. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, pričom sa vysporiadal s podstatnými argumentmi strán sporu a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia, okrem právneho posúdenia vzťahu medzi žalovaným a p. R. ako nepomenovaná zmluva so znakmi úveru, tieto i správne vyložil s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov a spôsobu rozhodnutia prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom, ktorí skutočnosti uvádzané v odvolaní namietali už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd vysporiadal.

7. Odvolateľ uviedol odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP, ktorý je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 195 až § 210 CSP. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Na nesprávnosť hodnotenia dôkazov tak možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal, ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenie (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti nevyplývajúce z dokazovania, alebo opomenul rozhodné skutočnosti) potom nie je možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu a na jeho základe dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu podľa § 191 CSP, zobral do úvahy len skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov, prednesov strán, svedkov, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané a vyšli v konaní najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Súd tak správne posúdil sumu 170.000 eur poskytnutú postupcovi p. R., v tom čase spoločníkovi žalovaného ako sumu poskytnutú žalovaným. O poskytnutí uvedenej sumy nie je žiaden písomný doklad, iba doklad o prevedení uvedenej sumy z účtu konateľa žalovaného na účet postupcu. Konateľ žalovaného opakovane vypovedal o uvedenej sume v podstate rovnako a to tak pred orgánmi činnými v trestnom konaní (vypočúvaný bol v apríli 2018, pred začatím tohto súdneho sporu) ako aj na súde, keď v namietanom konaní na KRPZ tvrdil, že mu postupca ako spoločník povedal, že súrne potrebuje peniaze na kúpu domu pre dcéru, na čo mu povedal, že žalovaný nemá peniaze, ale že on si požičal od spoločnosti sumu 300.000 eur, ktorú neminul a preto by vedel z tejto sumy požičať požadované peniaze vo výške 170.000 eur ako fyzická osoba, ktorú sumu aj na účet postupcu 21.11.2013 poukázal, následne uvedenú sumu si previedol na svoj účet z účtu žalovaného a v roku 2016 vrátil žalovanému sumu 438.000 eur. Konateľ tak stále tvrdil, že peniaze poskytnuté postupcovi boli žalovaného a tieto aj žalovanému vrátil. Konateľ žalovaného nie je právnik, nepoužíva presnú právnickú terminológiu, no z obsahu je zrejmé, že požičal z peňazí patriacich žalovanému, ktoré mal na svojom účte. Žalobcovia si navyše odporujú, keď tvrdia, že suma 170.000 eur je cena za obchodný podiel, teda mala byť vyplatená z financií žalovaného a na druhej strane tvrdia, že uvedenú sumu poskytol konateľ zo svojich financií, na čo v prípade ceny podielu nemal dôvod. Žalovaný preukázal, že v čase požičania sumy 170.000 eur disponoval na svojom účte financiami žalovaného vo vyššej sume (dňa 30.5.2012 výber sumy 400.000 eur, dňa 17.9.2013 výber sumy 300.000 eur), z ktorých poskytol uvedenú sumu postupcovi. Tvrdenia o účtovníctve, resp. neuvedení predmetných transakcií v účtovníctve žalovaného je určite nedostatkom, čo však nie je predmetom tohto konania a súd navyše nemá odborné znalosti na preskúmanie správnosti vedenia účtovníctva a listinné dôkazy predložené spolu s odvolaním odrem súvahy spoločnosti za rok 2013 považoval odvolací súd za novoty v súlade s ust. §366 CSP.

9. Titul poskytnutia sumy 170.000 eur je medzi stranami sporný. Žalobcovia tvrdia, že sa jedná o cenu prevedeného obchodného podielu postupcu, žalovaný tvrdí, že sa jedná o úver. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu, že sa nejedná o cenu obchodného podielu, čo aj dostatočne odôvodnil s

poukazom na písomnú zmluvu o prevode obchodného podielu a rozpornú výpoveď svedka p. R.. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa jedná o nepomenovanú zmluvu so znakmi úveru. Odvolací súd má za to, že toto právne posúdenie nie je správne. Žalovaný nie je subjekt, ktorý má v predmete činnosti poskytovanie finančných prostriedkov a nebolo ani preukázané, že by si boli strany dohodli úroky ako podstatnú náležitosť zmluvy. Medzi žalovaným a p. R. bola uzavretá zmluva o pôžičke, keď spoločnosť požičala v zmysle ust. § 657 OZ spoločníkovi finančné prostriedky na jeho súkromné účely nesúvisiace s činnosťou obchodnej spoločnosti. Toto iné právne posúdenie vzťahu strán sporu však nemá dopad na výsledok konania. Medzi stranami zmluvného vzťahu nebol dohodnutý čas splnenia, tak sa má v súlade s ust. § 563 OZ za to, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadala. V danom prípade žalovaný požiadala o vrátenie dlhu listom zo dňa 7.11.2017. Žalovaný tvrdí, že postupca si list prevzal 8.11.2017, ktorú skutočnosť žalobcovia nerozporovali a tak dňom nasledujúcim vznikla povinnosť dlh splniť a došlo k jeho splatnosti.

10. Odvolací súd mal za to, že prekvalifikovanie zmluvného vzťahu na pôžičku nemá dopad ani na posúdenie premĺčania súdom prvej inštancie a jeho záver o nepremĺčaní dlhu. Začiatok plynutia premĺčacej doby je určený okamihom, keď bolo možné právo vykonať po prvý raz (napr. podaním žaloby na súd). Tento okamih sa nazýva *actio nata* a je spájaný spravidla so splatnosťou dlhu. V rozhodnutiach uvedených v odvolaní je uvedený záver, že veriteľ má možnosť sám vyvolať splatnosť, má právo aj vykonať svoje právo a preto je pre účely začiatku plynutia premĺčacej doby významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR, sp.zn. 4Cdo 146/2008, v ktorom súd nadviazal začiatok plynutia premĺčacej doby na deň nasledujúci po výzve veriteľa na plnenie. Tento záver je odôvodnený tým, že ak by veriteľ podal žalobu deň nasledujúci po vzniku dlhu, nebola by daná *actio nata* a žaloba by bola podaná predčasne, ustanovenia o premĺčaní tak v OZ i ObchZ viažu začiatok plynutia premĺčacej doby na čas, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (čo je v čase keď existovala *actio nata*), alebo odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Ak by sa premĺčacia doba počítala od prvého objektívneho okamihu, takéto právne posúdenie by znamenalo aj to, že by sa mohol premĺčať záväzok, ktorý sa nestal splatným. Okrem toho taký výklad ustanovenia § 101 Obč. zák., ktorého výsledkom je záver o začatí plynutia premĺčacej doby, ak čas plnenia nebol dohodnutý ani inak stanovený, dňom nasledujúcim po vzniku právneho vzťahu, nie je súladný so zásadou dôvery v právo, pretože pod hrozbou začatia premĺčania bezprostredne po vzniku právneho vzťahu obmedzuje veriteľa v jeho práve vyplývajúcom z § 563 Obč. zák. požiadať o plnenie a tým vyvolať splatnosť záväzku podľa jeho slobodnej vôle, resp. ho núti konať spôsobom, ktorý môže byť v rozpore so skutočným záujmom účastníkov právneho vzťahu. V dôsledku toho sa právu, ktoré veriteľovi zaručuje § 563 Obč. zák. odníma reálny obsah. Odvolací súd takýto výklad považuje za spravodlivý a súd prvej inštancie tak správne posúdil začiatok plynutia premĺčacej doby od splatnosti dlhu, v dôsledku čoho pohľadávka žalovaného nie je premĺčaná.

11. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď súd rozhodol správne aj o nároku na náhradu trov konania.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu.

13. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).